

NÉZŐPONT

Visszatérés a békés reggelek országába Mint a képregények kínai leánya

Pszichológusok, szociológusok, jogászok írnak, döntenek, beszélnek az örökbefogadásról. Mindannyiuknak megvan a maga értekezése, elemzése, megközelítése a témáról, természetesen magas szaktudással. Mégis marad egy nagyon egyszerű kérdés, amire egyikőjük sem válaszol; egy fontos, bensőséges, de alapvető kérdés: milyen érzés örökbefogadott gyermeknek lenni;? Ezekről faggatta egy belga lap riportere Laurie C-t.

Laurie koreai eredetű: fakó arcszíne finoman meghúzott szemhéjai, hosszú, sima fekete haja mind-mind erre utal. Persze az ő tudatában ez nem mind pozitív élményeket idéz.

Tudja: az emberek szeretnek fantáziálni a rizsföldek engedelmes és mindig mosolygó asszonyairól, lányairól.

„Amikor gyerek voltam, mindent megadtam volna azért, hogy egy átlagos kövér szőke lány lehessen, akit senki sem vesz észre, és aki semmilyen reakciót nem vált ki az emberekből...” – kezdi történetét.

„Az emberek, ha meglátnak, arra készülnek, hogy úgy fogok megszólalni, mint a képregények kínai leánya, L-eket ejtve az R-ek helyett. Aztán, ahogy hallják, hogy normális francia nyelven beszélek, hogy a szóhasználatom, a hivatkozásaim világosan mutatják, hogy belga vagyok, itt éltem mindig is, akkor hirtelen megvilágosodik a fejükben, és felkiáltanak: Aha, rájöttünk, hogy miről van szó, ez a szegény lány örökbefogadott gyerek, milyen szomorú, milyen tragikus is ez... És isten bizony mondom, ettől irtózom!

Az igazi nevem Sun Yung. Koreában születtem 27 évvel ezelőtt. 3 éves koromban a szüleim elhagytak, árvaházról árvaházra hányódtam 7 éves koromig. Ekkor történt a változás. Egy apáca hozta a hírt, hogy külföldre visznek... hát ennyi! – meséli – A folytatás sem felhőtlen. Lassan-lassan meg kellett ölnöm a kicsi Sun Yun-got, aki voltam, hogy Laurie-vá válhassak. A koromat is megváltoztatták. Európába érkezésemkor az orvosok olyan csenevésznek találtak, hogy négy évesnek, nem pedig 7-nek minősítettek. Elfelejtettem a koreai nyelvet, nem tudtam franciául, nem akartam járni, teljesen visszafejlődtem. Aztán az iskola... Ott kezdtem alkalmazkodni az új környezetemhez, megvédeni magam, harcolni., talán túlságosan is, ez valószínűleg még az árvaházi életemből maradt meg. Aztán meg ellentmondásos is volt az a kép, amit az emberek láttak bennem a szegény, kicsi kínai lányról, holott az osztályban én voltam a legidősebb.

Valójában mindjárt az elejétől fogva tudtam, hogy örökbefogadtak. Mindig is nagyon őszinték voltak hozzám az örökbefogadó szüleim, beszéltek a származásomról, ez soha nem volt tabu. Azt mondták: „Egy másik országból jössz, a szüleidnek nem volt meg a lehetősége ahhoz, hogy felneveljenek, de ez természetesen nem az. ő hibájuk volt.”

20 éves koromra nem találtam a helyem, a levegőben lógtam, úgy éreztem, hogy elmerülök a semmiben, minden kapaszkodó nélkül. Azt hiszem egyébként, hogy jó pár örökbefogadott van az én helyzetemben. Úgy döntöttem, hogy elmegyek Koreába, teljesen egyedül, megtalálni a szüleimet.

Az volt a furcsa, hogy amikor végre ott voltam, már nem kerestem őket. Elmentem a volt árvaházamba, dolgoztam ott egy kicsit, találkoztam emberekkel, újra koreai lettem...

Az elején minden szuper volt! A kis Laurie, aki Belgiumban egy fura jószág volt, a szegény kis örökbefogadott hirtelen olyan lett, mint mindenki. Senki nem figyelt rám, beleolvadtam a tömegbe, több millió koreiai közé, és végre először hasonlítottam a többiekhez. Aztán persze a dolgok egy kicsit bonyolultabbá váltak: kérdeztek tőlem valamit, amiből semmit nem értettem, ösztönösen angolul válaszoltam, az emberek azt hitték, hogy nagyképűsködöm. De azért felfedeztem a koreai kultúrát: ez a kettébevágott nemzet egy kicsit szomorú, túlérzékeny, de nagyon kemény: a „nyugodt reggelek országa” egyáltalán nem „nyugodt”: erős politikai diktatúra, vad kapitalizmus, az élet nem ajándék ott!

Ez az utazás felidézett bennem mindenfajta képet, emlékeket, és szörnyű dolgokat is... láttam magam a strandon, a bátyáimmal, a nővéreimmel, de láttam az anyám sebes arcát is, láttam tüzet, sok szorongást... Lehet, hogy megőriztem az emlékét egy észak-koreai támadásnak, ami a szülőfalumat sújtotta... Igazából nem tudom, az egész úgy összekeveredett bennem, nagyon megfélemlített, nem akartam messzebb menni..

Nem azt mondom, hogy megoldottam a problémámat egy egyszerű utazással, de mégis olyan érzésem van, hogy tisztába lettem önmagammal, jobban ismerem magam, felépítettem a saját alapjaimat. Most már tudom, hogy honnan jövök, megtaláltam a gyökereimet. De arra is rájöttem, hogy az, hogy megkeressem a többé-kevésbé elképzelt múltamat, csak egy serdülőkori lázadás volt, egy csalóka ábránd. Ami lényeges, hogy saját magunkkal tisztában legyünk, hogy a saját erőnkre számítva éljünk...

Amikor kicsi voltam, jól megnéztem az összes ázsiait, aki itthon az utcánkban járt. Azt mondtam magamnak, hogy ez a férfi itt biztosan az apám. Vagy ez az asszony vajon az anyám? Álmodoztam, elképzelttem több tucat forgatókönyvet, több ezer varázslatos elődöt... Aztán – még mindig a serdülőkorban – rájöttem, hogy szeretem őket, és ugyanakkor gyűlölöm is, és haragszom rájuk, amiért elhagytak. Egy nagyon ellentmondásos érzés volt. Most már ennek vége, azt hiszem, hogy ezen a problémán sikerült túljutnom. Érdekes módon a legbenső meggyőződésemmé vált, hogy a szüleim meghaltak. De ez semmin nem változtat: láttam azt az országot, amelyben éltek, beléptem a világukba, jobban megértem őket...

Ha jobban belegondolok, az örökbefogadók indokai nem mindig világosak, de az örökbefogadottaké sem tiszta képlet. Sok gyereknek olyan érzése van, hogy súlyos adósság terhe nehezül rá a szüleivel szemben. Elképzelik az) a sorsot, amiben az eredeti országukban lett volna részük. Azt mondják maguknak, hogy méltónak kell lenniük a hozzájuk fűzött reményekhez, bizonyítaniuk kell, nem szomoríthatják el az örökbefogadó szülőket... Természetesen mindez csöndben zajlik le, a bensőnkben... Ritkán beszélünk erről...”

(Fordította: Puskás Gyöngyi)